

“El diàleg cinematogràfic m’ha influït tant com la literatura”

David Nicholls (Eastleigh, Anglaterra, 1966) és guionista de sèries de televisió i escriptor. La seva tercera novel·la, *Un dia*, ha estat traduïda per Columna. Hi parla de les vides de l’Emma i en Dexter, cada 15 de juliol, al llarg dels anys.

—A la nota d’agraïments dieu que esteu en deute amb Thomas Hardy perquè us ha inspirat el punt de partida. Quina va ser, en concret, la inspiració de Thomas Hardy?

—Només puc explicar-la en part perquè descobriria el final. A la novel·la *Tess*, diu que cada dia podria ser el de l’aniversari de la seva mort. Ho vaig llegir a deu anys i em va impressionar molt. La idea és que un dia qualsevol pot ser un dia especial, extraordinari.

—Teníeu pensats tots els 15 de juliol abans d’escriure’ls?

—Tot era planificat. El llibre és un trencaclosques. Allò que passa el 92 influeix en allò que passa el 98. Per tant, tot havia d’estar molt ordenat. Ara bé, algunes coses les vaig haver de canviar. Per exemple, en Dexter era un periodista, però no és prou intel·ligent i l’he fet presentador de televisió.

—L’Emma xerra molt. Vol ser enginyosa, fugir del tòpic. Ho és perquè l’autor volia demostrar les seves habilitats en el diàleg o perquè és un personatge de paraula fàcil?

—M’agrada escriure diàlegs. És la meva part favorita del procés. Em vaig enamorar de la veu d’Emma. És divertida, intel·ligent, observadora i enginyosa sense ser petulant. Xerra molt perquè la faig propera a la meva experiència. És el personatge que s’assembla més a mi i a les meves idees.

—Per això té més força que Dexter?

—El personatge de Dexter és més superficial i té més defectes. Està més absort en ell mateix. Però aquesta no deixa de ser la història d’una redempció, la manera com es fa una persona decent. Potser no és prou divertit, però no per això deixa de ser interessant. M’agrada un passatge on s’adona que es converteix en idiota i es descobreix ell mateix.

—Dexter és atractiu i ja en té prou. I Emma, tot i ser atractiva, ha de demostrar que té personalitat.

—Es pot resumir així, efectivament. I no únicament perquè és atractiu, sinó per la seva educació. Emma no té la segu-

JORDI PLAY

El guionista i novel·lista anglès David Nicholls, autor de la novel·la *Un dia*, traduïda per Columna.

retat, la confiança, d’ell. Aquesta seria la diferència entre ells dos.

—Quan escriviu els diàlegs penseu en el cinema?

—Mai no escric amb la idea de fer-lo idoni per a ser-hi adaptat. Però de segur que els diàlegs cinematogràfics m’han influït perquè m’agraden, i quan escric penso en escenes, en actors famosos i paisatges de cinema. La meua manera d’escriure és un acte de trasllat cinematogràfic. El cinema m’ha influït tant com la literatura, especialment el diàleg ràpid del cinema. Dit això, un llibre és un llibre.

—Heu triat el 15 de juliol perquè és final de temporada, quan podem fer balanç del curs passat i pensar en el futur, i perquè els personatges poden treballar o fer vacances, segons què convingui?

—Per tot això i per una altra raó, perquè és el dia de Saint Swithun. Si plou aquest dia plourà tot l’estiu, diu la tradició, i aquesta idea de fatalitat poètica m’anava molt bé. Billy Brugg n’ha fet una cançó

que parla d’un amor perdut, d’una amistat perduda.

—No heu pensat que el lector es pot cansar de la xerrameca de l’Emma, que fins i tot el pot irritar?

—Emma no és un ésser perfecte. De jove és dogmàtica, a vegades egoïsta, gens generosa, desagradable. La línia que separa un personatge agradable d’un de desagradable és molt fina. Els amics fan coses que no ens agraden i els acceptem com són.

—Dexter, i sobretot Emma, més que uns personatges que puguin existir tal com els dibuixeu, no són una suma de molts personatges, abocats a moltes situacions diverses?

—Fins i tot poden ser contradictoris. No són unidimensionals. Els he volguts rics i complicats, però creïbles. No són basats en una sola persona, sinó en moltes que conec. Poden tenir coses de molta gent. Moltes dones m’han dit que se senten identificades amb l’Emma.

—L’edició catalana diu a la coberta que el llibre és una història d’amor. Hi esteu d’acord?

—No em molesta. Però no és una història d’amor convencional, la que neix d’una febrada. M’interessava barrejar l’amor amb l’amistat. Tenen molt en comú.

Lluís Bonada